

*Per a plorar esta vesprada cal resignar-se
a viure com si hagueres de ser feliç
Quan el petit matí vinga
hauràs de recuperar la confiança
Oh els carrerons foscos i els castanyers encesos
els primers freds sobre els teus ulls pansits
I el teu cor que a penes batega
Mira sobre la teulada el penell de tardor
i els fums abandonats dels ravals
Espera encara oblida els records amargs
Tornaràs a veure potser el sol*

Després de la desaparició de [Jean Grosjean](#), de [Pierre Bettencourt](#) i de [Claude Esteban](#), el passat 18 d'abril va morir un altre gran poeta francès: [Bernard Delvaille](#). Encara que sone en excés recurrent la repetició del vers del [T.S.](#), tornar-lo a citar és quasi inevitable: abril ha sigut un mes cruel per a la poesia francesa. Quatre poetes morts en una sola primavera. Delvaille (del qual, més amunt, he traduït sense gràcia alguns versos), era poeta, antologista, autor de relats i assajos (sobre [Valéry Larbaud](#) i [Paul Morand](#), entre altres). Les seues antologies «[La Poesia simbolista](#)» i «[Mil cent anys de poesia francesa](#)» demostren el seu gran coneixement de la poesia del passat i del present. Treballà com a periodista en «Combat» i va ser director de la col·lecció «*Poetes d'avui*» a [edicions Seghers](#). Col·laborava en els quaderns literaris de *Figaro*. Formà part de l'acadèmia Mallarmé i dels jurats dels premis *Apollinaire* i *Max Jacob*. Era president de l'*Associació internacional dels Amics de Valéry Larbaud*. Que descanse en pau. La meua pregària: que cap dels quatre poetes morts tarden massa a ser traduïts al català.

[Via Poezibao](#)